

Μια όμορφη ιστορία που διάβασα και μας διδάσκει ότι δεν πρέπει να υποτιμάμε ποτέ τη δύναμη που έχουμε η οποία μπορεί να αλλάξει τις ζωές των ανθρώπων γύρω μας.

Πριν από πολλά χρόνια σε ένα Δημοτικό σχολείο της Αμερικανικής επαρχίας υπήρχε μια δασκάλα. Το όνομα της ήταν κυρία Τόμπσον.

Την πρώτη μέρα της καινούριας σχολικής χρονιάς, στάθηκε μπροστά από τα παιδιά της πέμπτης τάξης, τους συστήθηκε και στη συνέχεια τους είπε ένα μεγάλο ψέμα. Όπως και οι περισσότεροι άλλωστε δάσκαλοι, κοίταξε τους μαθητές της και τους είπε ότι τους θα τους αγαπάει και θα τους προσέχει όλους το ίδιο. Αλλά αυτό ήταν αδύνατον, γιατί εκεί στην μπροστινή σειρά, κάθονταν ένα μικρό αγόρι, ο Τέντυ Στάλλαρντ.

Η κυρία Τόμπσον είχε παρατηρήσει τον Τέντυ από την προηγούμενη χρονιά και δεν τον συμπαθούσε ιδιαίτερα. Δεν έπαιζε με τα άλλα παιδιά, δεν συμμετείχε στην τάξη, τα ρούχα του ήταν συνέχεια βρώμικα και σίγουρα δεν έκανε όσο συχνά έπρεπε μπάνιο. Ο Τέντυ ήταν ένα παιδί που την δυσαρεστούσε όποτε τον έβλεπε για αυτό και απολάμβανε τις στιγμές που σχημάτιζε με τον κόκκινο στυλό της τα τεράστια Χ στα τετράδια του, έσβηνε τα λάθη του ή βαθμολογούσε με 6 και με 5 τις εργασίες του.

Στο σχολείο, όπου δίδασκε η κυρία Τόμπσον, ήταν υποχρεωμένη να ελέγχει το παρελθόν όλων των παιδιών που υπήρχαν στη τάξη της. Ακόμη και του μικρού Τέντυ. Έτσι όταν άνοιξε τα αρχεία του, την περίμενε μια μεγάλη έκπληξη. **Ο δάσκαλος που είχε τον Τέντυ στην πρώτη τάξη του Δημοτικού έγραφε για αυτόν:** «Ο Τέντυ είναι ένα υπέροχο παιδί όλο χαμόγελο. Είναι οργανωτικός, μελετηρός και έχει καλούς τρόπους. Είναι μια έμπνευση για τα παιδιά που βρίσκονται γύρω του.»

Η δασκάλα που είχε τον Τέντυ στη Δευτέρα Δημοτικού έγραφε: «Είναι εξαιρετικός μαθητής, τον συμπαθούν πολύ οι συμμαθητές του αλλά ο ίδιος μοιάζει πολύ προβληματισμένος επειδή η μητέρα του πάσχει από μια ανίατη ασθένεια και η ζωή στο σπίτι του πρέπει να είναι πολύ δύσκολη.»

Η δασκάλα που τον δίδαξε στην Τρίτη Δημοτικού έγραφε: «Ο θάνατος της μητέρας του του στοίχισε πολύ. Ο ίδιος προσπαθεί να κάνει ότι καλύτερο μπορεί, αλλά ο πατέρας του δεν του δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον. Η άσχημη κατάσταση στο σπίτι θα τον επηρεάσει πολύ σύντομα, αν δεν αλλάξει γρήγορα κάτι.»

Ο δάσκαλος του Τέντυ στην Τετάρτη Δημοτικού έγραφε: «Ο Τέντυ έχει παραιτηθεί και δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον για το σχολείο. Δεν έχει πολλούς φίλους και πολλές φορές κοιμάται στην τάξη.»

Η κυρία Τόμπσον συνειδητοποίησε το πρόβλημα και αισθάνθηκε ντροπή για τον εαυτό της. Αισθάνθηκε ακόμη χειρότερα, όταν όλοι οι μαθητές της, της έφεραν χριστουγεννιάτικα δώρα τυλιγμένα με αστραφτερά περιτυλίγματα και όμορφες κορδέλες. Όλοι, εκτός από τον Τέντυ. Το δικό του δώρο ήταν αδέξια τυλιγμένο σε ένα βρώμικο, καφέ χαρτί που μάλλον πριν ήταν η σακούλα ενός παντοπωλείου. Η κυρία Τόμπσον δυσκολεύτηκε να το ανοίξει. Τα περισσότερα παιδιά γέλασαν όταν έβγαλε από μέσα ένα βραχιόλι που είχε φτιάξει ο ίδιος μεσπάγκο και πέτρες αλλά και ένα ανοιχτό, μισογεμάτο μπουκάλι με άρωμα. Σηκώθηκε από τη θέση της και σταμάτησε απότομα των γέλιο των παιδιών όταν φώναξε δυνατά πόσο πολύ της άρεσε το δώρο του. Στη συνέχεια φόρεσε το βραχιόλι και έριξε λίγο από το άρωμα στο

χέρι της. Ο Τέντυ έφυγε τελευταίος εκείνη τη μέρα από την τάξη. Βγαίνοντας από τη πόρτα γύρισε προς τη δασκάλα του και της είπε με θλιμμένη φωνή **«Σήμερα κυρία μυρίζετε σαν τη μαμά μου!»** Η κυρία Τόμπσον έκλαψε πολύ εκείνη τη μέρα.

Από τότε σταμάτησε να μαθαίνει τα παιδιά ανάγνωση, γραφή και αριθμητική. Αντ' αυτού, άρχισε να τα διδάσκει. Αγαπούσε όλα τα παιδιά αλλά έδινε ιδιαίτερη προσοχή στον μικρό Τέντυ. Κάθε φορά που τον βοηθούσε στα μαθήματα του, το μυαλό του έμοιαζε να ζωντανεύει. Όσο περισσότερο τον ενθάρρυνε, τόσο πιο γρήγορα απαντούσε στις ερωτήσεις της. Μέχρι το τέλος του έτους, ο Τέντυ είχε γίνει ένα από τα πιο έξυπνα παιδιά της τάξης και, παρά το ψέμα της ότι θα αγαπούσε όλα τα παιδιά το ίδιο, ο Τέντυ ήταν πλέον και επίσημα ο αγαπημένος της. Την επόμενη χρονιά η κυρία Τόμπσον ανέλαβε πάλι την Πέμπτη Δημοτικού και έβλεπε τον Τέντυ μόνο στα διαλείμματα. Μια μέρα, προς το τέλος του έτους, βρήκε ένα σημείωμα κάτω από την πόρτα του σπιτιού της. Το σημείωμα είχε την υπογραφή του Τέντυ και έγραφε: «Είσαστε ακόμη η καλύτερη δασκάλα που είχα ποτέ στη ζωή μου».

Έξι χρόνια μετά η κυρία Τόμπσον έλαβε άλλο ένα σημείωμα, αυτή τη φορά με το ταχυδρομείο. Ήταν πάλι ο Τέντυ και της έγραφε ότι είχε τελειώσει τρίτος σε βαθμό το Λύκειο, αλλά εκείνη ήταν ακόμη η καλύτερη δασκάλα που είχε ποτέ στη ζωή του.

Τέσσερα χρόνια μετά, πήρε άλλη μια επιστολή από τον Τέντυ. Της έγραφε ότι είναι δύσκολο στο Πανεπιστήμιο αλλά πολύ σύντομα θα έπαιρνε το πτυχίο του και με καλό βαθμό. Τέλειωσε το γράμμα του γράφοντας ότι ακόμη εκείνη είναι η καλύτερη και η πιο αγαπημένη του δασκάλα που είχε ποτέ.

Έπειτα από τέσσερα χρόνια άλλο ένα γράμμα από τον Τέντυ έκανε την εμφάνιση του στο ταχυδρομικό κουτί της κυρία Τόμπσον. Της έγραφε ότι αφού πήρε το πτυχίο του, αποφάσισε να προχωρήσει λίγο ακόμη τις σπουδές του. Τέλειωνε την επιστολή γράφοντας ότι παραμένει η καλύτερη και η αγαπημένη του δασκάλα.

Η κυρία Τόμπσον πήρε ακόμη ένα γράμμα από τον Τέντυ εκείνη την άνοιξη. Αλλά αυτή τη φορά το όνομα με το οποίο υπέγραφε, ήταν διαφορετικό: Δρ. Θίοντορ Φ. Στάλλαρντ. Της έγραφε ότι είχε βρει μια κοπέλα και επρόκειτο να την παντρευτεί. Της έλεγε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει μερικά χρόνια πριν και αναρωτιόταν αν θα μπορούσε εκείνη, να καθίσει στη θέση που κάθεσαι η μητέρα του γαμπρού.

Φυσικά εκείνη το έκανε.. Πήγε στο γάμο φορώντας στο χέρι εκείνο το βραχιόλι από πέτρες που της είχε κάνει δώρο ο Τέντυ και φορώντας το άρωμα που του θύμιζε τη μητέρα του. Την στιγμή που ο Δρ. Στάλλαρντ την αγκάλιασε της ψιθύρισε στο αυτί: «Σας ευχαριστώ, κυρία Τόμπσον, γιατί πιστέψατε σε μένα. Σας ευχαριστώ τόσο πολύ γιατί με κάνατε να αισθανθώ σημαντικός και μου δείξατε πως μπορώ να κάνω τη διαφορά».

Η κυρία Τόμπσον με δάκρυα στα μάτια του απάντησε: **«Τέντυ, κάνεις πολύ μεγάλο λάθος. Εσύ είσαι αυτός που μου έμαθε ότι μπορώ να κάνω τη διαφορά. Δεν ήξερα πώς να διδάξω τους μαθητές μου μέχρι που σε γνώρισα.»**